

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

EVE
OF
MAN
A JÖVŐ REMÉNYE

Dream
válogatás

**MINDEN VÁRAKOZÁS ELLENÉRE TÚLÉLTE.
AZ ELMÚLT 50 ÉVBEN EGY LÁNY SEM
SZÜLETETT – AZTÁN JÖTT Ő.
EVE-NEK NEVEZTÉK EL.**

Eve-et egész életében távol tartották a másik nemtől, múltja titkait pedig sosem fedték fel előtte.

Azonban 16 évesen a lánynak szembe kell néznie a sorsával. Kiválasztották számára a lehetséges társjelöltekét. Az emberiség jövője az ő kezében van. És ő mindig is elfogadta a sorsát.

Amíg nem ismerte Bramet.

Most már Eve szeretné irányítani a saját sorsát. Szabad akar lenni.

De hogyan is lehet választani a szerelem és az emberiség sorsa között?

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

EVE
OF
MAN
A JÖVŐ REMÉNYE

— részlet —

Dream
válogatás

Prológus

Az első napon igazából senki sem vette észre. Talán a bábák nevetgéltek egymás között, amikor meglátták a sok kék takaróba bugyolált kisbabát, és sehol egy rózsaszínt. A különálló kórházak semmi különöset nem láttak ebben. Nem sejtették, hogy ez a kék nap csak a kezdet.

A második napon a homlokukat ráncolva, zavartan fogadták a huszonnégy órányi kékséget.

Csak fiúk.

Milyen különös! De még akkor is csupán véletlen egybeesésnek vélték. Az Y-kromoszóma egyszerűen többször jelent meg a szokásosnál.

A harmadik napon a média viccelődött. *Ez tényleg a férfiak világa.* Ez mindenki figyelmét felhívta a jelenségre. Az orvosok és nővérek ráébredtek, hogy nem az ő kórházuk az egyetlen, amelyik kékbe borult. A kék átvette az uralmat. Nemcsak egész kórházak, nemcsak egész országok, hanem az egész világ felett.

Hová tűnt a rózsaszín?

Megközelítőleg két és fél millió kisbaba született hetente, annak általában a fele lány volt, így az egyensúly hirtelen kibillenését nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Összehívták a világ vezetőit és a legmegbecsültebb tudósokat, hogy próbálják megérteni a történeteket, és vitassák meg, milyen lépéseket tehetnek, hogy megfigyeljék a helyzetet. Etikuss munkamódszereket kellett találniuk, nem akartak senkit sem megfosztani emberi jogaitól. Ezt állították.

Kezdetben.

Először mindez csupán jelenség volt, de később veszélybe sodorta az emberiség túlélését, a kihalás szélére sodorva minket.

A kormányok attól kezdve nem voltak kedvesek. Attól fogva a nőket jobban ellenőrizték és elnyomták, mint valaha.

Kötelező vizsgálatokat végeztek. Első lépésként a terhes nőknél megállapították a születendő gyerekek nemét. Aztán, amikor az idő múlásával sem született lánygyermek, minden ötven alatti nőt megvizsgáltak, hogy megpróbálják meghatározni a kék generáció okát.

Támogatták a szexet: a hatalmon lévők rengeteg kisbabát akartak, abban a reményben, hogy végül is a lányoknak kedveznek az esélyek. És fogantak is lányok. Látták őket az anyaméhben, ott fickándoztak a magzatvízben, bökdösték az anyukáikat kalimpáló karukkal és lábukkal.

Egyikük sem élte túl.

Végül ezek az esetek is megszűntek. Rózsaszínt nem lehetett sem látni... sem elveszíteni.

A tudomány éveken át küzdött. Aztán tovább. És még tovább. Nem találták meg az okát. Nem volt áttörés. Ok nélkül nem találhattak gyógymódot. Az emberiség ideje lassan lejárt, ahogy a megmaradt termékeny nők biológiai órája megállt.

A világnak azt mondták, sosem adják fel. Megmentik az emberi fajt. Valahogy.

És az emberek tették, amit kellett. Imádkoztak. Imádkoztak sokféle istenhez, hogy adja meg nekik fajuk újjászületését. Hosszú ideig úgy tűnt, senki sem figyel rájuk. Az emberek erősebben, hosszabban imádkoztak, sürgetően fordultak mindenféle hatalmas lényhez. Régi vallásokat ástak elő, újakat kovácsoltak, és vágyakozva suttozták az imádó kántálást.

Aztán ötven leánygyermek nélküli év után megtörtént a csoda; méghozzá nem egy steril tudományos laboratóriumban.

Corinne és Ernie Warren huszonöt éve voltak házasok. Mindig is akartak gyerekeket, de úgy tűnt, az anyatermészet nem áll mellettük. Corinne egyik vetélésen esett túl a másik után, végül a pár lemondott arról az álmáról, hogy szülőkké váljanak. Corinne negyvenhárom éves volt, amikor kimondták, hogy képtelen kihordani egy gyermeket. Nagy szomorúsággal és csi-

petnyi megkönnyebbüléssel fogadták a kudarcot. Annyiszor sújtott már le rájuk a bánat. Összetörtek, de legalább egymásba kapaszkodhattak.

Corinne nyolc évvel később, ötvenegy évesen váratlanul terhbe esett. Természetes úton. Ernie-vel kicsattantak a boldogságtól, de gyötörte őket a félelem. Mi lesz, ha ezt a babát is elveszítik, mint az összes többit? Képtelenek lettek volna elviselni még egy vetélést.

Mint a többi nőt, Corinne-t is megvizsgálták, de a többi nővel ellentétben Ernie-vel örültek a vizsgálatoknak. Biztosak akartak lenni benne, hogy a babájuk ép és egészséges. Minden tőlük telhetőt meg akartak tenni, hogy biztonságosan megérkezzen az a pici lény, akit máris annyira szerettek, és akiért bármit megtettek volna.

Repesett a szívük, amikor meglátták kettőjük teremtményét nyújtózkodni az ultrahangon. Az ő kisbabájuk. A boldogságuk.

A Corinne-nal foglalkozó bába számára az ultrahangvizsgálat rutinszerű lett, monoton vizsgálatok sora, aminek mindig ugyanaz az eredménye. Arra számított, hogy csakis kéket lát.

De ott volt.

Rózsaszín.

A *kislány* megjelenése nagy felzúdulást keltett.

Pánikot. Abban a vizsgálóban olyan eredmény született, mely elindította a hisztéria hullámain a föld körül. Az emberek el sem akarták hinni, hogy végre jó hír érkezett. Minél többet akartak tudni arról a párról, aki adott egy halvány reménysugárt.

De Corinne vetélésekkel teli kórtörténete, a kora és a tény, hogy évtizedek óta nem maradt életben lány az anyaméhben, aggodalomra adott okot. Corinne-t és Ernie-t beköltöztették egy speciális orvosi intézetbe, hogy maximalizálják a terhesség teljes kihordásának esélyét. A mindennapos ultrahangon túl más vizsgálatokat nem végeztek. Ez alkalommal hagyták, hogy az anyatermészet tegye a dolgát, legalábbis addig, míg nincs ok a beavatkozásra. Talán itt az ideje újra megbízni az emberi testben.

Corinne és Ernie megértették, hogy szükség van a kisbabájuk fejlődésének megfigyelésére, és vigyázni akarnak a biztonságára. Örültek, hogy a gyermekük olyan különleges mások számára is, mint számukra. Nem berzenkedtek a kirótt megszorítások ellen. Sem az ellen, hogy nem fogadhattak látogatókat. Beleegyeztek, hogy megtesznek bármit, amit csak kell, hogy a gyermekük biztonságban világra jöhessen.

A szülőszobában komplikációk léptek fel. Anya és lánya az életükért küzdöttek. Corinne meghalt nem sokkal azután, hogy megszülte a lányát, teljesítve ezzel élete álmát, hogy anyává válhasson.

Ernie-t lesújtotta a gyász, képtelen volt megbirkózni a felesége elvesztésével. Képtelen volt apává válni.

Soha sem tartotta a karjában a lányát.

Sosem puszilta meg.

Sosem mondta neki, hogy szereti.

És a kislány?

A világ lélegzet-visszafojtva várta az érkezését, vágytak a híre, hogy reményeik beteljesültek, és a kislányuk megszületett.

Így is történt.

Mindennek dacára életben maradt.

Ötven év óta ő volt az első lány, aki megszületett.

Eve-nek nevezték el.

Ő jelképezte az emberiség újjászületését. Ő volt a válasz az imáikra. Csak vele törődtek, ő volt az utolsó reményük.

Eve volt az emberiség megmentője.

Én vagyok Eve.

1.

Eve

Spicc és pipa, spicc és pipa, spicc és pipa...

Nézem a lábfejemet, miközben tökéletes spiccbe nyújtom, aztán behajlítom, érzem a vádlim izmainak feszülését és a szellőt a bőrömön, miközben kalimpáló lábakkal ülök a Meredélyen.

Szeretek itt ülni. Idekint. Sütkérezni a nap melegében. A magasság nem zavar, ami jó dolog; már nem is emlékszem arra az időre, amikor nem a felhők felett éltem a nekem épített menedékben. Itt alszom, eszem, tanulok és növekszem. Minden, amire valaha szükségem lehet, az itt van, a Kupola hatalmas félbuborékjában, ahol az üvegen át látszik a kinti világ szépsége. A napsugarak visszaverődnek minden felületről.

Idefent, felhők fölötti otthonomban nem látzom és nem is látok, hála a közöttünk elterülő fehér pászmáknak. Egy állandó fátyol rejt el engem a világtól. Néha biztosra veszem: látom odalent a város körvonalait, de lehet, hogy csak képzelődöm.

Mégis közelebb kell lennem hozzá. Meg kell tapasztalnom. Ezért szeretek a Meredélyen ülni. Ez az én helyem, ide menekülök, a semmibe vezető ösvény végére. Tökéletesen csendes hely, ahol eltöprenghetek a napomon és a jövőmön.

A jövőnkön.

A jövőn.

– Hát, itt vagy! – sétál ki Holly az üvegajtón több méterrel a hátam mögött, mintha lehetnék bárhol máshol is.

Ritkán vagyok teljesen egyedül idekint. Vagyis sosem vagyok sokáig egyedül itt, mielőtt ő felbukkanna. Anélkül, hogy elfordítanám a tekintetemet, üdvözlésre emelem a kezemet. Nem

az ő hibája, hogy megzavarja csendes elvonulásomat. Csak azt teszi, amire utasítják. Hallani akarja a gondolataimat, különösen most, a holnapi nap előtt. Ideküldték, hogy keressen meg. Holly. A legjobb barátom. Állandó kísérőm. A horgom. Pár perccel ezelőtt órán voltunk, ahol arról beszélgettünk, hogy Shakespeare hogyan képes a tragédiát szinte komédiává változtatni. Volt pár érdekes meglátása, amit én lenyűgözőnek és éleslátónak találtam. Néha ugyanannyit tanulok tőle, mint bármelyik másik tanítómtól.

De Holly most más, kevésbé megfontolt, viszont... közlékenyebb.

– Szép cipő – jegyzem meg, megpillantva a narancssárga belebújós lábbelijét, ahogy leül mellém. Mézszőke haja nem moccan a szélben, ő mégis szorosabbra húzza magán a farmerdzsekijét, mintha fázna.

Meglep, hogy nem mindig ugyanazt az öltözéket adják rá. Minden nap kiválasztják, hogy mit viseljen, minden találkozónkra. Minek fáradnak ezzel? Talán, hogy megmutassák, mit várnak tőlem, vagy, hogy felébresszék a divatérzékemet, mert ugye hozzám hasonlóktól nem tanulhatok. Én vagyok az egyetlen lány.

Konkrétan sosem mondják meg, hogy mit viseljek. Bármit választhatok azokból a holmiból, amiket betettek a szekrényembe. Leginkább vintage öltözékek, melyeket az elmúlt évtizedekből gyűjtöttek össze: geometrikus minták, harangaljú nadrágok, válltöméses blézerek vagy csinos ingruhák.

Igen, még megvan a választás szabadsága. Vegyük például a mai napot! Ma reggel könnyű, türkizszínű nyári ruhát választottam finom, fehér virágmintával. A térdem alá ér, felfedve néhány centinyi meztelen bőrt a magas szárú barna bakancs fölött, amit felvettem hozzá. Láttam fényképeket hasonló ruhákról telitalpú cipőkkel, szandállal vagy vászoncipővel, de a lábbelimnek mindig magas szárúnak és fűzősnek kell lennie, ha idekint vagyok a Meredélyen. Nekem nem lehet belebújós cipőm. Itt nem.

Hollyval más a helyzet, ami bosszant, de csak azért, mert ez nem tisztességes a részükről. Miért vezetnek be szabályokat, adják őt nekem, aztán hagynak egy szürke zónát, ahol nem ugyanazok a szabályok vonatkoznak mindkettőnkre? Ezzel ő is neveltséges lesz, ami pedig nekem nem tetszik.

Próbálok nem túl nagyot sóhajtani, és elfordítom a tekintetemet. Ujjaimmal beletúrok hosszú barna tincseim végébe, amit összekócolt a szél.

Fiatalabb koromban az Anyák csinálták meg a hajamat. Akkoriban túl bonyolultak voltak nekem azok a frizurák, de most órákon át foglalkozhatok a hajammal, és igazi szakértő lettem. Fel tudom csavarni, kontyba kötni, befonni, feltűzni... A lehetőségek száma végtelen. Hálás vagyok érte. Legalább van mivel lefoglalnom magam. Régen megengedték, hogy a sminkkel kísérletezzem, de most csak különleges alkalmakkor sminkelek, hogy ne pazaroljak. Mivel az ilyen termékek iránt nincs olyan kereslet, mint egykor, utánpótlás sincs. Amim van, annak életem végéig ki kell tartania.

– Tehát holnap – töri meg a csendet Holly.

– Hűha, egyenesen a közepébe! – Félig nevetve felé fordulok, és látom, hogy halványzöld szeme csillog, ahogy maga elé néz. Van, hogy nagyon óvatosan közelít ezekhez a témákhoz, amitől én ideges és védekező leszek, mert nem tudom, mire akar kilyukadni. Máskor, például órán csak a munkára koncentrálnak. Én jobban szeretem, ha ez a helyzet. Jobban kedvelem őt. Őszintébbnek tűnik. Szinte igazinak.

– A nagy nap – folytatja, és megvonja karcsú vállát.

– Életem legfontosabb napja – bólintok elkomorodva. El akarom vele hitetni, hogy sikerült hatnia rám, és készen állok egy mély, értelmes beszélgetésre. – Vagyis a születésemtől eltekintve, az monumentális volt.

– Igazából nem nagy ügy – válaszolja, és megpróbálja elrejteni a szája sarkában bujkáló mosolyt.

– Nem valami nagy újság – folytatom.

– Pontosan – suttogja. – Akkor mesélj róla!

– Van odabent róla egy aktám, menj, és vess rá egy pillantást, ha akarsz! Vagy kihoznád inkább ide? – javaslom csintalanul, pedig sejtem, hogy már pontosan tudja, mi van benne, és nem hozhatná ki ide, még akkor sem, ha lehetnének nálunk tárgyak a Meredélyen.

– Próbálsz megszabadulni tőlem? – kérdezi tágra nyílt, csillogó szemekkel.

– Miért tennék ilyet? – nevetek, és a gondolataim az idegen felé kalandoznak, akivel találkozni fogok. A lehetséges Nagy Ő. – A neve Connor... A képek alapján, amiket láttam, egész jól néz ki.

– Az jó, bár a külső nem minden – válaszolja.

– Persze hogy nem, megtévesztő lehet. – Mindketten észrevesszük az iróniát. Látom, hogy az ajka elvékonyul, próbál elfojtani egy újabb mosolyt. Szeretem, hogy néha felvillan benne valami más.

– Van benne még valami különleges? – kérdezi, és egy szabad tincset a füle mögé tűr, mintha ez csak egy ártatlan kérdés lenne két barátnő között. Mintha nem információk után kutatna, és nem azt remélné, hogy beleláthat a gondolataimba. Mert – amennyire tudom – azokat még nem tudják ellenőrizni, megvizsgálni, sem hozzájuk férni. Szeretném, ha így is maradna.

De ő itt Holly, emlékeztetem magam. Látom a szeméből, hogy ő őszintén törődik velem, és több, mint egy küldönc, akit azért küldtek, hogy kiszedje belőlem az aggodalmaimat és az örömeimet.

– Abból, amit eddig láttam, nehéz megmondani. Amikor holnap találkozunk, többet tudok majd – felelem, és nyugodtabbnak tűnök, mint ahogy érzem magam.

Évek óta ide tartottunk. Mindig tudtam, hogy lesz három Potenciális. Nem kettő, nem négy, hanem három. Néhány válogatott férfi, akik már méltónak találtattak az előttük álló feladatra. Nekem nem mondták el, hogyan történik, de csak azt tudom elképzelni, hogy őket ugyanannyit vizsgálták, képezték és tették próbára, mint engem. Most eljött az idő, hogy én is

beleszóljak a dologba. Hogy találkozzak a három férfival, és egy életre társat válasszak. Egy társat. Egy hímet, akivel együtt élhetek. Nem azért vagyok itt, hogy egy csapásra újra benépesítsem a világot, hanem hogy legyen egy finom újraindítás, hogy új-rakezdhessük, és helyrehozzuk a dolgokat. Ez a remény és terv, amivel megbíztak.

– És mit érzel azzal kapcsolatban, hogy találkozol vele? – kérdezi Holly, elkapva a tekintetemet.

Semmi sem kerüli el a figyelmemet.

– Ideges vagyok, izgatott, félek, fel vagyok villanyozva, rettegek... – Elhallgatok, ujjaim végigsimítják a durva, hold alakú megkeményedett bőrrész körvonalát a bal csuklómon. Állandó emlékeztető ez, hogy milyen sebezhető voltam a múltban, és miért érzem magam biztonságban itt, ahol csak azok vesznek körül, akikben bízhatok. – Az ismeretlentől.

Holly mosolyog, mintha azonnal megértené. Ennek igaznak kellene lennie, miután több mint egy évtizede a legjobb barátom, de sosem értheti, milyen súlyt cipelek. Azt senki sem értheti. Ebben az értelemben teljesen egyedül vagyok, nem számít, milyen trükköket vetnek be, hogy meggyőzzenek az ellenkezőjéről. Ezek az idegenek úgy néznek rám, mintha én lennék a válasz az imáikra, de mi van, ha mégsem?

– Ő mindent tud rólam, én nem tudok róla semmit, csak azt, ami abban az aktában van – árulom el neki, megosztva aggodalmaim jéghegyének csúcsát, és igyekszem nem törődni a mélyen megbúvó kételyekkel.

– Ő csak azt tudja, amit megmutattak neki – válaszolja Holly tárgyilagosan, eszembe juttatva azokat az időket, amikor az arcomba toltak egy kamerát, és arra kértek, hogy mondjak néhány szót a nehéz helyzetben lévő emberiségnek. Tudom, hogy a tizenhatodik születésnapom megünneplését is megörökítették a múlt héten. A harsány játékok, éneklés és tánc közepette elmondattak velem néhány szót arról, milyen érzés, hogy elértem ezt a mérföldkövet. Nem panaszkodtam, mert már

megszoktam. A világ mindig örvendezik, amikor egy újabb évvel idősebb leszek.

Fiatalabb koromban zavarban voltam az ilyen pillanatokban. Most valódi kapcsolatot érzek a nyilvánossággal, mintha átléphetnék a lencsén, és közvetlenül beszélnék minden egyes nézővel. Úgy érzem, együtt vagyunk. Erősebbé tesznek, amitől már nem vagyok annyira egyedül.

– Ő jobbat látott annál a hülye videónál, amin ő egy pályán fut körbe és csellózik; igaz, nagyon jól. – Felnőgök, ahogy a Connorról készült klipekre gondolok, amit Vivian Silva, a főnök mutatott nekem, mintha hálásnak kellene lennem egy idegen zenei tehetségéért, és hogy milyen gyorsan tud mozogni a lába. – Többet akartam látni róla.

– Akkor tetszett, amit láttál? Meghozta az étvágyadat? – Rám vigyorog, a fejét annyira lehajtja, hogy felfelé néz rám a szempilláit rebegetve.

– Igen. Nem... Nem tudom. Több kell. Tudni szeretném, milyen az élete. Mitől mosolyog és mitől sír. Hogy vannak-e testvérei vagy van-e anyja. Milyen az, ha az ember a Tornyon kívül él és rengeteg barátja van.

– Lehet, hogy nincs is *rengeteg*.

– Neki több van, mint nekem. Igaziak.

– Aú! Ez olcsó húzás! – Holly felnyög, a mellkasára teszi a kezét, és megdörzsöli.

– Bocs – motyogom.

– Nem baj, ha ideges vagy, Eve – jelenti ki komolyabban, a viccelődés elillan.

– Nem vagyok az, csak... – Elhallgatok és felforrósodik az arcom. – Az is lehet, hogy utálni fogom.

– Ezért van még két másik Potenciális, akik közül választatsz – emlékeztet. – Vannak lehetőségeid. Te vagy Eve.

– Tudom. Eve, az emberiség megmentője. – Nehéznek érzem a szavakat a számban.

– Nem – jelenti ki határozottan. – Erős, tehetséges, vicces, gyönyörű, egyedi vagy. Neki kell idegesnek lennie. Itt te ír-

nyítasz. Ezt ne feledd! Olyan, mint ő sok van. Olyan, mint te, csak egy.

– Köszönöm – suttogom, és tudom, hogy az arcom rózsaszínről gyorsan vörösre vált. A gyomromban ideges energiabuborék úszkál. – Éveken át tartó várakozás, viták, előkészületek, töprengés és aggodás után holnap eljön a nap. Elérkezett. Találkozni fogok egy Potenciálissal. Egy fiúval... egy férfival.

– Azt hiszem, a „fiú” pontosabb. – Holly felnevet, arcát a kezébe temeti.

– Egy új kezdet.

Felvillan előttem Connor ifjú arca. Miután megszállottan tanulmányoztam őt, emlékszem a pattanásokra az állán, kócos, világosbarna hajára és a féloldalas mosolyára. De ez csak a felszín. Tudni akarom, mi rejtőzik alatta.

A pillanat törtreszéig fájdalom cikázik át Holly arcán, aztán visszatér tökéletes mosolya, és így folytatja:

– Láttad, hogy mindig kipöccinti a haját az arcából, mielőtt beszél? Szerintem ez aranyos...

– Láttam. – Remeg a szám széle.

Azért nem vagyok elégedett a Connorról kapott információkkal, mert kevés. Többre vágyom. Az az igazság, hogy órákon át néztem ugyanazt a három perc huszonkét másodperces felvételt újra és újra. Folyamatosan bámultam, megfigyeltem minden részletet, visszaléptem, és néztem, ahogy a mellényét húzogatja, láttam, ahogy az ujjai találkoznak az anyaggal, könnyedén siklanak a csellója húrjain, és hogyan hunyorog a kottára. Ez sokkal lenyűgözőbb, mint bármi más, amit megengedtek, hogy nézzek, tegyek vagy olvassak. Ez az élet. Odakintről.

Tudom, hogy figyelték, ahogy nézem.

Tudom, hogy azt feltételezik, hogy majd beleesek az első hímnemű lénybe, akivel engedik, hogy találkozzam, de én egyszerűen csak le vagyok nyűgözve. Magamba akartam szívni minden mozdulatát és hangja minden rezdülését. Még nem engedték meg neki, hogy túl sokat beszéljen, de ez minden információ, minden tudásom egy odalenti világról, amiről szin-

te semmit sem tudok. Közös számunkra a gyönyörű éjszakai égbolt, de ezen kívül teljesen más életet élünk. Én időm nagy részét idefent töltöm a Toronyban, ahol nem fenyeget veszély, ő pedig szabadon barangolhat. Szabadon élheti az életét. Hacsak persze a holnapi nap nem lesz sikeres. Akkor az ő élete jobban hasonlít majd az enyémre, egy reménykedőbb világban, az én életem pedig jobban hasonlít majd az övére...

– Szerintem remekül érzed majd magad – közli Holly egyenesen a szemembe nézve. – Gondolok majd rád.

– Tényleg? – Összerezzenek, ahogy hallom a hangomban, mennyire szükségem van rá. Holly néha tényleg megfoghatónak és igaznak tűnik. Mintha valódi társam és egyetlen szövetségese lenne. Szeretnék belekapaszkodni, mert félek, hogy elhagy.

– Igen. Hát persze. Ez... egy fontos nap mindannyiunknak – dadogja. – Kinek ne járna a fejében, hogyan sikerül?

– Igaz – sóhajtok.

2.

Eve

Legalább egy órán át ülünk ott, ahogy szoktunk, beszélgettünk mindenről és egyben semmiről. Néha hagyja, hogy az egyik Anyáról fecsegyek, vagy arról, hogy nem értek egy matematikai elméletet, vagy hogy nehezen sajtátítom el a mandarin nyelvet. Néha csak hallgatunk. És azzal sincs semmi baj. Lazák vagyunk egymás társaságában. Könnyen megy.

Összeszorul a szívem, ha a holnapra gondolok, és hogy mekkora erőfeszítembe kerül majd minden. Mennyire feszegő, merev és ügyetlen leszek, nem is az én hibámból, hanem inkább a kényszeredett helyzet miatt.

Gondolkodás nélkül a zsebembe nyúlok, és előveszem sokszínű Rubik-kockámat. Mint az öltözékem, ez is egy letűnt korhoz köthető, amikor biztosan sokkal egyszerűbb volt az élet. Ezért nyugőz le mindig annyira, megnyugtat, ahogy az ujjaim a kocka körül járnak és a csikorgás, ahogy a műanyag darabkák egymáshoz dörzsölődnek.

Két kezembe fogva tekergetem, forgatom a mozgatható oldalakat, hogy a színes négyzetek helyet cseréljenek. Ez egy rejtvény, amit mindig szerettem megoldani. Először nagyon nehéz volt. Amikor kicsi voltam, órákig bámultam, véletlenszerűen forgattam, miközben egyre bosszúsabb lettem. Még erről is álmodtam! Emlékszem, hogy Holly cukkolt ezzel:

– Csak szedd le a matricát, aztán ragaszd vissza oda, ahova kell! – mondta, tudva, hogy sosem csalnék. Most könnyedén meg tudom csinálni, minden oldalt kirakok, közben szinte oda

sem figyelek. Régen megnyugtatta az elmémet, de most attól nyugszom meg, hogy van mivel lefoglalni a kezemet.

– Mit csinálsz te azzal? – hüledezik Holly, és a hangja feljebb szökik egy oktávval. Azonnal pánikba esik a kezemben tartott retró játékszer láttán, és a hátunk mögött lévő üvegajtó felé tekintget.

– A zsebemben maradt még korábról, és elfelejtettem, hogy nálam van – hazudom, és úgy teszek, mintha nem lenne nagy ügy. Az az igazság, hogy tudtam, hogy a zsebemben van, de a reakciója eléggé megdöbbenett ahhoz, hogy azt kívánjam, bár visszatekerhetném az elmúlt harminc másodpercet, és ott hagyhatnám, ahol rejtegettem.

– Tudod, hogy nem lett volna szabad kihoznod ide. Szabályellenes! – sziszegi összefutó szemöldökkel.

– Nyugi, Holly! – Felnevetek. Pár centire a levegőbe dobom a kockát, aztán két kézzel elkapom. Kockázatos mozdulat, bucskázik a gyomrom tőle, de megéri látni Holly arc kifejezését. El sem akarja hinni, hogy megszegtem egy olyan aprócska szabályt, mint ez. Általában rendkívül engedelmes vagyok. Idefent nincs sok lehetőség a lázadásra, és pezsdítő érzés, ahogy a vér cikázik az ereimben.

– Ne! – rimánkodik, és az arcához kapja a tenyerét, mintha nézni sem bírná. Kérlel, hogy hagyjam abba.

– Nem hiszem el, hogy ekkora nyuszi vagy!

– Eve, befelé! Most rögtön! – mennydörgi egy hang, amitől mindketten összeressenünk.

– Most komolyan? Ez csak egy... – A hátunk mögött lévő ajtó felé kapom a fejem.

Vivian Silva áll ott, egyik kezét csípőre téve, a másikkal arra felé mutatva, amerre mennem kell. A tartásától mindig meghunyászkodom. A magassága, az ereje, egyetlen másik Anyára sem hasonlít. Egyetlen nőies vagy lány porcikája sincs, hála élesen metszett vonásainak, sötét nadragkosztümjének és hasonló színű rövid és elegáns ősz hajának, ami elöl érinti az arccsontját, hátul viszont szinte teljesen leborotválták.

Szigorú arca mindig barátságtalan, de most a szokásosnál is viharosabb, torkomra forrasztja a szót. Nincs értelme próbálkozni. Nála nem.

A bátorságom tovaszáll, és földbe gyökerezik a lábam. Nem tudom, mit tegyek, és megalázva érzem magam.

– Azt mondtam, most! – csattan fel, barna tekintete az enyémbe fúródik.

– Csak a holnapról beszélgetünk – állítom halk, határozott hangon. El akartam fojtani a haragját az előttünk álló fontosabb feladat felé fordítva a figyelmét. Az, hogy egy játék kikerül a Meredélyre, ahhoz képest semmiség.

– Vivian, nem akarta...

– Holly, el! – parancsolja, anélkül, hogy levenné rólam a szemét.

Leesik az állam, amikor a barátom szó szerint eltűnik, mint ha egyszerűen levegővé vált volna.

Ilyesmit még sosem csináltak. Holly általában egy nyitott ajtón át távozik, segít megőrizni a látszatot, amit nekem teremtettek.

Baj lehet.

Nagy baj.

Összeszoruló torokkal kászálódok fel, és elindulok a Meredély betonösvényén Vivian felé. Kinyújtom a kezem, odanyújtom a Rubik-kockát, hogy kobozza el, remélve, hogy elveszi, és ezzel elfelejtjük az egészet. De nem teszi. Elutasítja a békeajánlatomat, és elfordítja a fejét.

– Befelé! – utasít halkán, azon a rideg, tekintélyt parancsoló és kimért hangon, amit már megszoktam tőle.

– Bocsánat! – motyogom, és ostobának érzem magam, ahogy követem őt befelé, a felső kert szintre, ami zöld leveglő fák, növények és bokrok labirintusa. Több millió faj mind otthonra talál a Kupola alatt. Ezt nekem hozták létre. Ez az én égi üvegházam, ahol nézhetem, ahogy élőlények virágoznak és nőnek. Ilyen gondoskodóak. Törődnek velem.

Elönt a büntudat.

Vivian végigsétál velem az egyik, kerten végig kanyargó kő-
ösvényen, majd le a lépcsőn a munkahelyiségekhez. Megáll az
irodája zárt ajtaja előtt, és felém fordul. Az arca összeszedettebb,
mint az előbb, a séta lenyugtatta.

– Tudod, hogy ez mennyire komoly dolog? – kérdezi, és
hangja alig erősebb suttogásnál.

– Elfelejtettem, hogy a zsebemben van – hazudom, a tor-
komban lévő gombóctól alig tudok megszólalni. Sosem visel-
tem jól, ha megszidnak, és ritkán volt okuk, hogy megtegyék.
Alig.

– Ha egy picit is megcsúszik a kezed, megöhlhetnél volna vala-
kit odalent. Ugye nem felejtetted el, milyen magasan vagyunk?

– A kérdésétől bolondnak érzem magam.

– Nem, persze, hogy nem – feszengek.

– Olyan nagy szabadságot kapsz tőlünk, Eve. Azt akarod,
hogy elvegyük? – kérdezi, miközben a kézfejjével kisöpri a haját
az arcából.

– Ne! – könyörgök, és rájövök, hogy az Anyák valószínűleg
parancsot kaptak, hogy a jövőben motozzanak meg, mielőtt ki-
megyek oda, és átkozom magam a hülyeségemért.

– Talán mostanában zárunk kellene az ajtókat – mondja,
mintha a büntetés különböző módjain töprengene. Játszadzik
velem, gyötör a hatalmával. Tisztában vagyok ezzel, mégis féle-
lem tölt el.

– Kérlek, ne! – esdeklek, és próbálom az érzelmeket eltün-
tetni a hangomból, hogy felnőttebbnek és határozottabbnak
tűnjek.

– Vagy talán úgy, ahogy van, megszabadulhatnánk a Mere-
délytől – javasolja.

– Azt nem... – hüledezem.

– Ha nem tudsz egyszerű utasításokat követni, Eve... –
A szája széle leheletnyit felszalad. Tudja, hogy ott fog meg, ahol
akar. Csak annyit tehetek, hogy megfelelő mértékű bánatot és
megbánást tanúsítok, és remélem, hogy kesztyűs kézzel bánik
velem.

– Megígérem, hogy nem teszek ilyet többé! – jelentem ki, és lehajtom a fejem.

Felnézek, és olyan szúrós szemmel mered rám, hogy újra le kell nézнем magas szárú barna bakancsomra.

– Te egy fogaskerék vagy – mondja lassan, halk és mély hangon, miközben közeledik felém. – Jelentős fogaskerék, azt elismerem, de attól még fogaskerék vagy. Ha mi nem védünk meg, semmi sem vagy.

Bólintok, lángol az arcom. Lehet, hogy rám nehezedik az a legfőbb felelősség, hogy folytatódjon az élet ezen a bolygón, de őt bízták meg azzal, hogy biztosan teljesítsem a rám mért kötelességet. Persze testileg nem bánthat, de elveheti tőlem azokat a dolgokat, amiket szeretek, hogy biztosan kihozzam magamból a legtöbbet. A Meredély jelenti a mindennapi kapcsolatot a külvilággal. Tudja, hogy összetörne, ha elveszíteném, és bármit megtennék, hogy megőrizzem.

– Ígérem, hogy nem leszek többé engedetlen! – nyöszörgöm.

– Jó. – Elhallgat, hagyja, hogy elnyúljon a gyötrelmem, miközben az undortól kitágulnak az orrlyukai. – Most menj a szobádba, és készülj az első találkozásra! Nem akarom, hogy két nap egyhuzamban csalódást okozz nekem! – figyelmeztet. – A nyilvánosság számít rád.

– Igen, Vivian! – Szinte pukedlizek, aztán elfordulok, és a hálószobámba szaladok.

3.

Bram

A szirénák felébresztik Hartmant. Ő a legjobb barátom. A társam. A másodpilótám. Hajnali két óra van. Nem alszom.

– Vihar? – recsegi, a kerek arca alsó felét borító borostát vakarva. Az előrejelzés viharokat jósolt, de a szobánk előtt elrohánzó bakancsok zaja másról árulkodik.

– Tüntetők – válaszolom.

– Átkozott Szabadárok! Menjetek haza! – morogja.

Alvás.

Olyan kevés jut nekem belőle, hogy kezdem elfelejteni, milyen is az. Hartmannek ezen a téren sosem volt gondja. Amikor még csak kölykök voltunk az akadémián, és én még félttem a sötétben, az ő agya kikapcsolt, amint azt kiáltották, hogy „Lámpaoltás!”, az enyém meg tovább kattogott, megpróbálta megérteni ezt az egészet. Megtalálni a helyemet ebben a káoszban. Jó tudni, hogy van, ami sosem változik.

A szirénák tovább vijjognak. Azt hiszem, egy ideig még így lesz. Megpróbálok elképzelni, milyen káosz tombol odalent a víz szintjén.

Emberek ezrei dacolnak az időjárással, térdig gázolnak a jég-hideg árban, ami évekkal ezelőtt öntötte el a városukat. Ezért kénytelenek voltak behúzódní, felfelé kellett építkezniük a viharfelhőkbe, meleget és biztonságot keresve. De ez a csöcselék? Ezek az eltévelyedett lázadók elkóboroltak Central felhőkarcólótól, és újra a falainkon kívül találták magukat, ahol csak a tűz és a dühük melengette őket.

Miért?

Miatta, persze. A megmentőjük. Az emberiség jövője.

Eve.

A tüntetők nem jelentenek újdonságot errefelé. A Torony több millió szenvedélyes arcot látott, milliányi égbe kiáltó hangot hallott, milliányi ócska, nyirkos karókra szögezett kartontáblával masíroztak páncélozott falai előtt, mind egyet akarnak: kiszabadítani Eve-et.

– Gyűlölöm a Szabadárokat... – morogja Hartman a párnájába. Szerintem álmában beszél.

Ma éjjel a tüntetés lázongásba fordul. Mindig így van, de nem vezet sehova. Ez egy gyorsan eloltott tűz. Gyorsan el is felejtik.

Az évek során volt néhány nehéz helyzet, de mire számítanak? A lány a legfontosabb emberi lény a történelemben. Eve gyerekkorában gyakoriak voltak az emberrablási kísérletek. Vallási fanatikusok gyilkos összeesküvései, terrorfenyegetések minden egyes nyilvános szereplése idején. De az régen volt, amikor még kijött ide. A való világba. Csak egy kislány volt, akivel mindenfelé parádéztak, hogy reményt adjanak a reményteleneknek, megerősítsék a gyengéket, meggyőzzék a hitetleneket.

A lány ebből persze semmire sem emlékszik, és mi nem emlékeztetjük. Az egy másik élet volt, mielőtt még a Kihalást Megelőző Szolgálat szorosabban fogta volna a gyeplőt. Mielőtt véglegesen a Kupolába költöztették volna.

A Kupola.

A gondolataim a kilencszáz emelettel alattam lévő vízről Eve felé fordulnak öt szinttel felettem. A lány világa a Kupola. Teljesen önálló. Ha a Torony egy ország lenne, akkor a Kupola lenne a fővárosa.

Lakóinak száma: 1.

Eve.

Vajon most mit csinál? Persze, ő nem hallhatja a szirénákat, odafent nem, de én ismerem Eve-et. Nem alszik. A feje tele van a holnappal. Mint az enyém.

A szobánk megremeg.

Egy robbanás odalent.

Elkezdődnek a zavargások.

Hartman felhorkan. Ő ugyanúgy nem tud a lázadásról, mint Eve, csakhogy neki nem jut ki a lengéscsillapítók, mozgás-stabilizátorok és a valaha megalkotott legnagyobb felfüggesztési rendszerek luxusa, hogy békés legyen az álma.

A víz fodrozódik az átlátszó kulacsomban, amikor újabb mély dörrenés rázza meg a Tornyt. Eve ebből semmit sem érez. A Kupola állandó, mindig tökéletesen nyugodt és békés, de sosem mozdulatlan. Finoman hullámzik, akár egy hajó az óceánon, engedi, hogy a viharok vagy ez esetben a robbanások okozta lökéshullámok körüljárják, miközben a drága lakó áldott tudatlanságban él.

Újabb robbanás. A Szabadárok szép kis műsort csinálnak ma éjjel.

Úgy döntök, megnézem. Kimászok az ágyamból. Ahogy a lábam a hideg padlóhoz ér, narancsosan felragyog, így látom, merre megyek, anélkül, hogy felébreszteném Hartmant. A holoképernyő felvillan az asztalomon, ahogy elmegyek mellette, úgy próbál munkára csábítani, hogy a legtöbbször megnézett képeket mutatja: egy fát.

Nem törődöm vele, és a képernyő visszatér alvó állapotba. Miközben a szoba ablaka felé tartok, érzékeli a testhőmet, és bekapcsol. Fura, hogy még mindig ablaknak hívjuk ezeket. A Torony külső falán egyetlen üvegtábla sincs. Ez egy erődítmény. Az ablakaink realíTV monitorok, melyeket a Torony számára terveztek meg, és használtak fel, hogy úgy nézzenek ki és olyan érzetet keltsenek, mint azok az ablakok, melyeket egykor jól ismertünk. Egyike ez a zseniális apám, dr. Isaac Wells itteni tállálmányainak. Egyértelműen inkább zseni, mint apa.

Kinézek az ablakon, vastag és sötét viharfelhőket mutat nekem. Alapbeállítás: valóság. Elhúzom előtte a kezem, és egy vörös fénynyaláb elvakít.

– Jesszus, Bram! – mordul fel Hartman, és elfordítja az arcát a fénytől.

– Bocs! – suttogom, a levegőben mozgatva a kezemet, beállítva a fényerőt.

Amikor megállapodik, és a felhők eltűnnek, lenézek Central maradványaira, a városunkra, ahol vörös foltok jelölik a hidegebb, mélyebben ár alatt lévő területeket. Elképeszt, hogy ott még mindig élnek emberek. Közelebb lépek, és lenézek. Sosem bírtam jól a magasságot, és itt elképesztően magasan vagyunk.

Közvetlenül az ablakom alatt forrón izzó vörös ragyogás zizeg a Torony lábánál. Az ezernyi Szabadár testhője lávaként bugyog. Az arcom elé emelem az öklöm, és szélesre tárom az ujjaimat. Az ablak engedelmeskedik, és felnagyítja a képet. A láva tűzhangyákká változik, akik igyekeznek előzönlenni, és elfoglalni a bolyunkat, hogy visszaszerezzék a királynőjüket.

El fognak bukni.

Újra intek. Most látom az arcukat is. Dühük vörös hőségét. Van, aki sír. Mind férfiak, természetesen. A legtöbben soha életükben nem fognak hús-vér nőt látni. Él odakint néhány nő, a legtöbben a csak nőknek fenntartott védett házakban és eldugott menedékeken. A legfiatalabbak – Eve-en kívül – hatvanhat évesek, ők az utolsók, akik az ötven éves aszály előtt születtek. Eggyel sem találkoztam, amikor odakint éltem. Kivéve persze az anyámat. A tüntetéseken alig látok nőt manapság, a legtöbben túl öregek vagy túlságosan félnek. Tőlünk félnek. Félnek a férfiaktól. Félnek a világtól, amiben élnek. Most egy veszélyeztetett faj vagyunk, és a nők a legritkébbak.

Az ablak fehéren izzik. A szoba vibrál. Ez most nem az ő egyik robbanásuk, hanem a miénk. Nem halálos, természetesen, hisz veszélyeztetett faj vagyunk. A Félelemgáz általában teszi a dolgát, és még a legeltökéltebb Szabadárokat is szétugraszítja. Elönti őket az iszonyatos félelem, és mi nézzük, ahogy sírva hazaszaladnak.

Két kezemmel suhintok, és az ablak visszatér a valósághoz. Viharfelhők. Mindig viharfelhők. Egy pillanatig nézem, mit tettünk ezzel a bolygóval. Idióták. Szóval ez történik egy bolygóval, amit ötven évnyi férfi népesít be, fiúk nemzedéke, akik-

nek semmi reménye a jövőre. Tönkreteszik. Hát persze. Három világháború, és csak ez maradt.

Ez mind azelőtt történt, hogy én megszülettem.

Eve Előtt.

Mire Eve megérkezett, már csak ennyi maradt, amit a Megmentő megmenthet. Túl fiatal vagyok, hogy bármire emlékezzek, ami EE történt, de olvastam az Eve Előtt-jelentéseket. Mivel nincs jövő generáció, ami örökölheti a világunkat, jobban kiszipolyoztuk, mint azt bárki képzelte volna.

A fosszilis üzemanyagok túlfogyasztása miatt a legpesszimistább becsléseket is felülmúlóan felgyorsult a globális felmelegedés. Háború. Kapzsiság. Amit nem mi tettünk tönkre, azzal az időjárás végzett helyettünk. *A legcudarabb időjárási körülmények a bolygónk történetében*, állítják.

Önzőség. A természetünk része.

A Megmentőknek sok a dolga.

Egy vastag felhő az ablakhoz préselődik, és látom a tükörképemet, a két arcom egyikét. Ez az arc meglepetésként ér, ez az, amivel születtem. Végigsimítok lenyírt hajamon, a koponyám bizsereg, ahogy ez az érzés enyhíti kissé a napi munka stresszét. Ez az arc fáradt. Mostanában egyre kevesebbet látom ezt, és egyre többet a másikat. Egy *női* arcot.

Hollyét.

A munkaóráim majdnem megháromszorozódtak a holnapi nap előkészületei miatt, és az időm nagy részét a stúdióban beöltözve töltöm, vagy ahogy a pilótáink szeretik nevezni, a Ketreben: ott lépünk ki önmagunkból és válunk Hollyvá, Eve legjobb barátnőjévé.

Holly még mindig elképeszt, még ennyi év elteltével is. Tényleg csúcs. Nincs hozzá fogható technológia. Persze, amikor egy szervezet felelős lesz a bolygó legfontosabb emberi lényéért, végtelen forrásokhoz férnek hozzá, végtelen pénzekhez, hogy bármi olyannak a fejlesztésére fordítsák, ami pozitívan hathat Eve életére. Már évek óta szemmel tartották apám technológiáját, de szerintem még a nagy Vivian Silva sem tudta volna meg-

jósolni Hollyt, sem azt, hogy hasznos lesz-e. A társas érintkezés egy vele egykorú nővel gyorsan Eve megértésének kulcsává vált.

Hozzáférni a gondolataihoz.

Befolyásolni őt.

Irányítani őt.

A legjobb barátnál senki sincs nagyobb hatással az emberre.

Befolyás vagy manipuláció. Vékony a határ, ahol Holly nap mint nap jár, én járok ott.

Persze Eve tudja, hogy Holly nem igazi. Teljesen tisztában van saját egyediségével. Legtöbbünk nehezen tudta volna Hollyt megkülönböztetni egy valódi embertől, de Eve rájött Holly bemutatásának első hetében, amikor még csak ötéves volt.

– A szeme – még most is emlékszem, ahogy ezt hajtogatta – folyton változik.

Ez az egyébként tökéletes program egyetlen hibája. Tízből kilenc ember nem szúrja ki, de Eve nagyon jó megfigyelő. Holly szemének közvetlen kapcsolatban kell lennie az őt irányító személyvel: a pilótával, vagyis velem. Apám tervezte így Hollyt, ettől lesz ilyen élethű. Ettől bízunk meg benne az ember. De a pilótáknak nem teljesen ugyanolyan a szeme. Hárman irányítjuk Hollyt, és Eve megtalálta a különbségeket.

De persze erről nem beszélünk. Tilos. Sosem szegjük meg a protokollt. Amikor az ember Hollyt irányítja, ő *lesz* Holly. Az ember többé nem önmaga. Erre képezték ki minket.

Néha elfelejtem, hol végződik Bram, és hol kezdődik Holly. Talán ezért vagyok én Eve kedvence. Talán ezért nyílik meg nekem. Ezért én kapom az összes nehéz feladatot. Vagy talán azért, mert én vagyok a főnök fia. Nem tudom.

Újra végigsimítok a fejemen, miközben a gondolataim csapongnak. Csak egy kislány voltam, amikor apa elkészítette Hollyt. A hardware-t gyakorlatilag körülöttem alkotta meg. Mivel egykorú voltam Eve-vel, én voltam a tökéletes kísérleti alany a legújabb találmányához. A KMSz megőrült érte. Ez valódi áttörést jelentett. Apa remekműve. Ezzel felkerült a neve a tudomány térképére. Most úgy bánnak vele errefelé, mint egy

koronás fővel. Akkor én nem herceg vagyok? Aligha. Lovagok vagyunk, és Eve a királynőnk.

A távolban villám cikázik. Abból, ahogy a felhők kékesen ragyognak, tudom, hogy elérte az árvíz szintjét, és egy pillanatra bevilágítja Centralt. Azon tűnődök, Eve mit gondolna erről, ha látná.

Milyen lehet neki, hogy mindebből semmit sem sejt? Most odafent van a Kupolában, alatta a tökéletes csillagos ég. Hamarosan az ezernyi előre programozott napfelkelte egyike ébreszti majd, aztán kinéz a puha, fehér felhőtakaróra. Továbbra is abban a hitben él majd, hogy a világ békés és csodálatos. Még egy napig él a hite az emberiségben, amit meg kell menteni. Ez a Kupola célja. Ez Eve valósága. Azt hiszem, a valóság egyszerűen az a világ, amivel szembetalálkozunk.

A szirénák elhallgatnak.

Vége van.

Visszatérek az ágyamhoz, felkapcsolom az olvasólámpát, és újraolvasom Connor aktáját. Holnap nagy nap lesz mindannyiunknak. Az első Potenciális.

Átfutom a tudományos zsargont a genetikai állományáról, ami leírja, milyen tökéletesen is alkalmas arra, hogy utódot nemzzen Eve-vel. Ettől az egész nagyon sterilnek, ridegnek tűnik. Mintha a lány valamilyen állatkerti állat lenne egy tenyésztési programban. Hogy egyetértek-e ezzel? Nem. Szükséges ez? Igen. Számít a véleményem? Fenéket!

Én nem látom ilyen fekete-fehéren a dolgokat. Emberi természet. Érzelmek. Vonzalom. Szerelem. Arra nincs tudományos képlet, és Eve, hát ő Eve. Sosem lehet kiszámítani.

Eve.

Rájövök, hogy mosolygok, miközben a párnám arra az ismeretlen helyre visz, amit alvásnak hívnak.

Sok szerencsét, Connor! A holnapi nap megváltoztathatja a világot.

4.

Eve

Egy nyugtalan éjszaka után felébredek, és a Kupola üvegén át nézem a napfelkeltét. Lassan narancsos és rózsaszín árnyalatok terjednek szét az égen, új hajnalt hirdetve, az új kezdet reményét.

Eljött a nap.

Itt van.

Ideje, hogy beteljesítsem a létezésem célját.

Körülnézek gyermekkori hálószobámban, és meglep, hogy olyan maradt, mint előző éjjel volt. Torony egy toronyban, amit a felső kertszinten helyeztek el. Két üvegfal nyújt csodálatos kilátást a növényekre, egy darabka szépség ez a világból, amit próbálunk megmenteni. Minden egyes alkalommal beleszeretek, amikor kinézek, és minden reggel ezt teszem először négyoszlopos, fából készült ágyamban.

De ma ez az érzés más.

Úgy ébredtem, hogy érzem a változást. A felnőttkor küszöbén állok, de a hálószobám pont olyan, mint volt. Közeledem ahhoz a felnőtthez, akivé még nem tudom biztosan, hogyan válják. Csak azt tudom, hogy ő kell legyenek, és a feladatai a vál-lamon nyugszanak.

Nemsokára kopognak az ajtómon. Mindig ott áll valaki percekkel azután, hogy kinyitom a szemem, mintha odakint várt volna.

– Gyere be! – szólok ki. Felülök, és megigazítom a selyem hálóingem.

Nina anya lép a szobába a hivatalos egyenruhában, amit az Anyák nyilvánosan hordanak. Sötét khakiszínű, földig érő ruhát visel, színben hozzáillő kendőt kanyarítva általában laza lófarakba kötött hosszú, ősz hajára. Ebben a pillanatban látszik ráncos arca, de később azt is elfedi. Feszés kis száját, rózsás arcát és kissé horgas orrát elfátyolozza majd, mielőtt elvisz, hogy találkozam az első Potenciálissal, pont úgy, ahogy elpróbáltuk. Nem láthatják őt. Láthatatlannak kell lennie.

– Jó reggelt, Nina anya! – üdvözlöm. Mosolyogni próbálok, ahogy szoktam, de nehezemre esik. Ez nem átlagos nap, és ka-
varog a gyomrom.

Ő sokkal melegebb mosollyal viszonzza azt, amit nekem sikerült kipréselnem magamból. Reménykedő, ami nem meglepő, mivel tudom, hogy támogatja ezt a küldetést. Mindegyik Anya támogatja. Ezért jöttek ide.

A ruhája suhog a bokája körül, ahogy odahozza hozzám a reggelizőtálcát, és leteszi az ölembe. Egy nagy tál gyümölcs és egy bögre mentatea. Azt hinné az ember, hogy a nap jelentőségét tekintve adnak valami különlegeset, például palacsintát sziruppal, amit a születésnapomon ehettem a múlt héten, vagy azt a sajtos-baconos szendvicset, amit múlt karácsonykor kaptam, de nem. Ma nem. Nem akarják, hogy egy felfúvódott gyomor elvonja a Potenciális figyelmét a varázslatos pillanatról. A mai nap csak arról szól, hogy nő vagyok, még hozzá tökéletes. Történelmi pillanat ez a népességünk számára, ami sok érzellemmel és nyomással jár.

Úgy képzelem, hogy az emberek lesik a híreket, hallani akarják, hogy a találkozás jól sikerült, vagy talán majd élőben közvetítik az eseményt, hogy a tanúi lehessenek, és levonhassák a maguk következtetését azzal kapcsolatban, hogy Connor-e számomra az ideális pár vagy sem. Aztán az is lehet, hogy nem túlságosan izgatja őket. Végtére is nekem azt mondták, ők nem vettek részt a kiválasztási folyamatban. Azon tűnődöm, milyen lehet nekik, hogy minden hitüket belém kell helyezniük. Próbálok elfelejteni.

Képtelen vagyok rá.

Eltolom magamtól a tálcat. Most úgysem tudnék enni. Görcsben van a belsőm.

– Köszönöm – mondom, amikor Nina anya átnyújt egy műanyag poharat, benne a reggeli piruláimmal, aznap az első adagot: a napi vitaminjaimat. Öt tableta van, különböző színűek és méretűek. A számba öntöm, és lenyelem őket.

– Nem eszel semmit? – kérdezi Nina anya, és a korábbi öröm nyugtalansággá változik, ahogy észreveszi az érintetlen tálcat. Sötét szeme riadtan néz rám.

– Nem vagyok éhes – válaszolom szégyenlősen, majd fogom a mentateát, és belekortyolok.

– De enned kell, Eve! Szükséged van az energiára.

Pánikba esik, és megsajnálom. Nina anya volt a legfőbb gondozóm, amióta csak az eszemet tudom. Már jóval azelőtt itt volt, hogy Holly megérkezett. A gyerekkori emlékeim mind vele kapcsolatosak. Mindig az ő kedves arca üdvözölt először reggel, és ő kívánt jó éjszakát. Az ő kötelessége, hogy etessen, öltöztessen, gondoskodjon róla, hogy egészséges, tanult és boldog legyek. Azzal, hogy nem fogadom el a felajánlott reggelit, ő kudarcot vall első feladatában felnőtt életem legfontosabb napján.

Aggódó arca láttán fogom a villámot, és három körtedarabot teszek a számba. A torkom összeszorul, és öklendezem, de folytatom.

– Köszönöm. – Nina anya bólint, és megkönnyebbülés terül szét az arcán. – Esetleg egy kis banánt? Tudod, milyen kivételes helyzetben vagy, hogy ilyen ételt ehetsz. Odakint már nem nő többé...

Felsőhajtok, de újabb adagot veszek a számba. Az anyatermészet véget vetett a banánnak, ahogy a lányoknak is. Biztosra veszem, hogy Nina anya csak azért mond nekem ilyeneket, hogy rávegyen az evésre. Ez egy bevett taktikája.

– Jó kislány! – Mosolyog, felveszi a tálcat, és leteszi az éjjeliszekrényre. Azt reméli, hogy később majd csipegetek. Mellkasára tett kézzel fordul vissza hozzám.

– Mind kész vagyunk, ha te is.

– Akkor kezdjük! – Egy félmosollyal iszok még egy korty teát, aztán hátradobom a takarót, és kimegyek a fürdőszobába.

Összetettek az érzéseim a mai nappal kapcsolatban, de egy valami világos. A lehető legkisebb fájdalommal akarom végigcsinálni. Túl akarok esni rajta. Nem vagyok elutasító a terveikkel kapcsolatban, az egész életem ezek felé a találkozások felé vezetett, de könnyebb lesz megbirkózni velük, ha már tudom, mibe sétálok bele. Most minden ismeretlen. A mai lesz a legrosszabb a három találkozás közül.

Miután lezuhanyoztam, több Anya is bemelegszik, hogy segítsen. Kadi anyja, a törekeny, alig százötven centis nő a hajamat csinálja. Apró kezei – tetoválások borítják előző életéből – csodát tesznek. Hasonló hajfonatot készít, mint amilyenbe ősz tincsekkel tarkított fekete haját rendezi. Elöl körbefon, mint egy szalag, így nem omlik a haj az arcomba, de a többi laza hullámokban hullik alá. Kimberley anyja Tabia anyának segít a sminkemmel, különféle ecseteket és tégelyeket ad át neki olyan komolyan, hogy úgy érzem magam, mintha műtőasztalon lennék, élet-halál helyzetben. Hatvanhét évesen Kimberley anyja a legfiatalabb az anyák közül, és csak neki van lángvörös haja. A személyisége általában ugyanolyan élénk, de ma nem, mert Tabia anyja ugráltatja. Kedveskedve Tabia anyát szoktam szigorúnak hívni, de ő koránt sem olyan rideg, mint Vivian, bár büszke arra, hogy őt választották ki, hogy jelentsen a vezetőknél. Onnan tudom, hogy így van, mert a többiek mind elhallgatnak, amikor ő ott van.

Tabia anyja keze mozog az arcomon, radíroz, paskolgat és simogat, szakértően kiemeli finomabb vonásaimat és kisebbíti a hibáimat.

Mindenki nagyon koncentrálnak, hogy tökéletesen végezze a munkáját. Nagyon nagy szerepet játszottak a felnevelésemben, de most érzem, hogy elkülönülnek tőlem, mert a mai nappal sokkal többről szól, mint egy kislány felneveléséről.

Egyesével elvégzik a feladatukat, majd távoznak.

Kibújok a köntösömből, és ott állok fehérneműben. Ma nincs beleszólásom az öltözékembe. Hónapokkal ezelőtt megtervezték, külön erre az alkalomra.

Nem egy alaktalan zsák van rajtam, mint azok a ruhák, amiket az Anyák utasítására viselek. Ehelyett a krémszínű, A-vonalú, mély kivágású és rövid ujjú ruha kiemeli nőies idomaimat. Földig érő, mint az Anyák ruhája, de a szoknyarész csodásan suhog. A felsőrész gyöngyös, és a derekamra csillogó övet kötöttek, amitől még karcsúbbnak látszom. Egyik oldalról a másikra fordulok, hogy mindent lássak, aztán becsúsztatom a lábam a rózsaszín balettcipőbe, amit Nina anya tett le elem a földre.

– Egek... – suttogja, és a szája elé kapja a kezét, ahogy felgyenesedik, és rám néz.

Vannak pillanatok, amikor Nina anyát kevésbé érzem a fő szolgáltnak, mint az anyámnak, vagy legalábbis annak, amilyennek egy anyát képzelek. Ez egy ilyen pillanat. A büszkeségtől elvörösödöm. Törődik velem.

És ezért szeretem őt.

A tükör felé fordulok, és meglátom magam a különleges ruhámban. Csodálom, hogy az anyák mennyi munkát fektettek ebbe a változatomba. Kitalált. Jobbított. Fejlesztett. Nem ismerem fel az előttem álló nőt, hanem inkább mindazt, amit jelképez. Ez a lány nem én vagyok. Ez a lány az övék, része annak a show-nak, amit ők látni akarnak.

Az Anyák elárasztottak a szeretetükkel és az idejükkel.

Kérlek, ne legyen hiábavaló!

Itt az ideje megismerni az első Potenciálist, és egy lépést tenni a túlélés felé.

Amikor kísétálok a szobámból, minden Anya kíváncsian vár. Hüledeznek, könnyes szemmel adnak hangot a csodálatuknak, és hitetlenkedve csóválják a fejüket, hogy ez a nap végre elérkezett.

– Mintha csak tegnap készülődtem volna az első randevúra – pityereg Kimberley anya a ruhaujjába szipogva.

– Egyértelműen a fiatalkoromra emlékeztet – suttogja Kadi anyja, és bölcs tekintete megtelik egy olyan korszak emlékeivel, amit én sosem fogok ismerni.

– Csodaszép! – bólint Tabia anyja tömören, de kedvesen.

Kuncogva elhessegetem a bókokat. Az idegességtől bizonytalan léptekkel elsétálok mellettük, és elérek a jelzett helyre a padlón, pontosan oda, ahová a próbákon gyakoroltuk. Alakzatba rendeződnek körülöttem, Nina anyja tőlem balra áll, a többiek szétszóródnak, szárnyakat formázva nekem. Hallom a ruhájuk suhogását, ahogy eltakarják az arcukat. Csak a szemük látszódnak. Semmi más.

Miután csend lesz, bevezetem őket a liftbe. Amint beérünk, az ajtók automatikusan bezáródnak, a gyomrom pedig szaltózik, ahogy elindulunk lefelé.

Az idő nagy részében én a Kupolában vagyok odafent, és az emberek jönnek hozzám, de a férfiaknak tilos. Ebben a biztos kikötőben még a férfi testőrséget sem láttam soha. Nekem azt mondták, a csábítás olyan ördög, aminek sokan nem tudnak ellenállni. Gyakran figyelmeztetnek erre. Állítólag úgy a legjobb, ha a férfiakat és nőket távol tartják egymástól, így nincs kockázat. Megkapom az Anyákat és Hollyt. Bárki mást látni jutalom, különösen hatvanöt év alatti valódi felnőttet.

Amikor az ajtók kinyílnak, látjuk, hogy kis biztonsági egység vár arra, hogy elkísérjenek az út további részén. A jelenlétük azt üzeni nekem, hogy távol vagyunk a Kupolától, bár kétkem, hogy messzire jöttünk. Mindent annyira irányítani akarnak, amennyire lehet, anélkül, hogy túl sok változó merülne fel. Újra azon tűnődöm, hogy vajon mit mutatnak az embereknek.

Nem ismerem fel magam körül a teret, de ismerem a figyelő férfiak arcát. Órákat töltöttem azzal, hogy összerakjam abból, amit perifériás látással felfogtam. Beszélni velük, vagy direkt rájuk nézni természetesen szigorúan tilos. Azt mondták, hogy rossz benyomást kelthet, ha figyelmet szentelek nekik, vagy nem tudnak annyira a feladatukra összpontosítani. Az a kötelességük, hogy engem szolgáljanak.

– Már vár – mordul fel Vivian Silva, amint meglát minket, mintha késésben lennék. Tudom, hogy nem így van, de talán türelmetlen, vagy a találkozó miatt érzett nyugtalansága miatt bosszús... Vagy talán még mindig ideges, mert rosszul viselkedtem a Meredélyen. Azon tűnődöm, vajon meddig kell vezekelnem miatta. Sosem szokott ennyire szigorú vagy hajthatatlan lenni. Fiatalabb koromban közelebb álltunk egymáshoz, de az évek során feszültté vált a kapcsolatunk.

Vivian előre masírozik, és int, hogy kövessük. A biztonsági egység kettéválik, az emberek fele előttem sétál, a többiek az Anyák mögött. Vivian hirtelen megáll egy zárt ajtó előtt, és félrehúzódik.

– Figyelni foglak – jelenti ki. Végignéz a folyosón, ami egy nyitott ajtóhoz vezet, és látom, hogy a sok képernyő a helyiséget mutatja mindenféle szögből, ahová belépni készülök. Ahogy arra számítottam is, figyelni fognak. Dokumentálni kell. Ha Connorral van közös jövőnk, a mai történelmi nap. Az elkészült felvételeket újra és újra megmutatják majd a jövő generációknak. Történetünk vagy szent lesz és hőn szeretett, vagy szigorú figyelmeztetésként használják majd, hogy ugyanez még egyszer biztosan ne történhessen meg.

Mélyet lélegzem, és az izmaim valamelyest ellazulnak.

Bólintok Vivian felé – jól jött volna, ha mellettem áll, ehelyett inkább úgy néz rám, mint egy gyerekre, aki tönkreteszi a kemény munkáját. Én ugyanúgy azt akarom, hogy jól sikerüljön, mint ő.

Mindig is Ketch volt a biztonsági személyzetem vezetője. Soha nem léptem ki a Kupolából anélkül, hogy ő ne lett volna ott. Persze sosem beszélünk, de olyan, mintha ismerném, úgy-hogy most megnyugtat, hogy velem van.

Megérinti előttünk a kilincset, egy pillanatra megáll, aztán kicsit kihúzza magát.

Az ajtó egy ritkásan bútorozott, sötét szobába nyílik. Nincsenek ablakok a külvilágra, ezért nincs természetes fény. Ehelyett a szobában képernyők sorakoznak, mindegyiken az ismer-

rős logó, a nők piktogramja egybefonódva egy kis e betűvel. A szimbólumom. A bélyegem.

A kócos Connor a szoba közepén ül egy asztalnál, és felpattan, amikor a kíséretemmel belépek. Én inkább kecsesen és nőiesen lépkedtem volna be, de mivel ilyen sokan vagyunk, lehetetlen. Ketch csapata és az Anyák felsorakoznak a falaknál, mintha elpróbálták volna, amikor én nem voltam jelen, és újra csend lesz.

Csend.

Várakozás.

Feszültség.

Mindenki arra vár, hogy történjen valami, hogy megszülessen a varázs.

Hirtelen elbizonytalanodom, hogyan viselkedjek. Egy részem szeretne üdvözlő mosollyal körbeszaladni a szobán, elvárásolni az első Potenciálisomat ellenállhatatlan bájjammal, de egy nagyobb részem azt kívánja, bár az Anyák egyike lehetnék, és beleolvadhatnék a mögöttem álló nők sorába. Észrevétlenül.

Úgy tűnik, Connor is ideges. Először egyik lábáról a másikra ugrál, és tengerészkék nadrágja combrészébe törölgeti a kezét. De amikor felnéz rám, és találkozik a tekintetünk, láthatóan összehúzza magát. A mellkasa beesik, a térde befelé fordul, és mintha vonaglana. Rám mered, sötét szeme hitetlenkedve tágra nyílik.

– Te létezel! – Nagyot nyel, alig tud megszólalni.

– Hát persze – válaszolom, a hangom magasabb és vékonyabb a normálisnál, most össze tudom hasonlítani az ő kellemes basszusával. – Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Connor! – üdvözlöm, és elindulok felé.

– Én... én... én... – Elborzadva megragadja maga mellett az asztalt, ráhajol, és a gyomrához kap.

– Rosszul vagy? – kérdezem, és a tekintetem a kamerák felé siklik, amiket mindenhol látok körülöttünk, és rögzítik minden mozdulatunkat.

A fejét rázza.

– Jól vagyok – motyogja összeszorított fogakkal.

Ösztönösen megérintem karcsú vállát, hogy megnyugtassam. Idegen környezet ez mindkettőnk számára, és csak ennyit ajánlhatok fel vigaszként. Az Anyák ezt tennék értem, de nem ugyanazt a reakciót váltja ki.

A teste összegörnyed az érintésem alatt, a térde összecsuplik, és levegő után kapkod. Hirtelen hátrakapja a fejét, a keze pedig a szájára repül.

A hánys beteríti az arcomat és a ruhámat.

A bűz csípi az orromat.

Az epe égeti a szememet.

Becsukom, és azt kívánom, bár eltűnne az egész. Halvány fogalmam sincs, mit tegyek ezután.

– Annyira sajnálom! – suttozja Connor. Ugyanolyan nehezen lélegzik, mint én.

– Ne! Nem kellett volna... – Megalázó helyzet.

– Te vagy Eve – mondja halkán, mintha magyarázkodna.

– Nekem is ezt mondták – válaszolom. Azt kívánom, bár véget érne ez a beszélgetés, és azon tűnődöm, hogy a körülöttünk lévőknek miért tart ilyen sokáig félbeszakítani az első találkozómat.

Miközben ránk borul a csend, előnt a kudarc érzése. Mielőtt elemésztene, letörlöm az arcomat, és megdörzsölöm a szememet. Connor homályos előttem, de még így is látom az arcán az iszonyatot.

– Köszönöm, hogy eljöttél, Connor! – préselem ki magamból olyan kedves mosollyal, ami csak tőlem telik, aztán sarkon fordulok, és kisétálok az ajtón.

Senki sem állít meg, és senki sem próbál rávenni arra, hogy visszamenjek oda. Szívtelen lenne tőlük, tekintve milyen állapotban vagyok, de a világ különös hely.

Nina anya egy pillanat alatt mellettem terem. Egy szót sem szólunk, mialatt a lifthez megyünk.

A szobámban képtelen vagyok elgyötört arcára nézni, miközben kiségit a mocskos ruhámból. Megpróbálom kizárni

a látványt, hogy némán zokogva remeg, miközben én lezuhanok magamról a történetek bizonyítékát.

Együttérzek vele.

Nem tudok szabadulni a rossz szagtól, nem számít, milyen erősen dörzsölöm magam. Tudom, hogy a szörnyű emléktől sem tudok szabadulni már, hogy rögzítették a világunk történelme számára.